

Griffienr.:

Rep. nr.: 2438

VONNIS uitgesproken in het gerechtshuis "Het Kasteel" te Turnhout op **DINSDAG, VIJF DECEMBER TWEEDUIZEND EN ZES**, in de openbare zitting van de Veertiende Kamer van de Rechtbank van Eerste Aanleg van het gerechtelijk arrondissement Turnhout,

alwaar zetelden:

, Enig Rechter,
, Substituut Procureur des Konings,
, Adjunct-Griffier.

In zake van het OPENBAAR MINISTERIE tegen

geboren
wonende te

BEKLAAGD VAN : te Laakdal

op de percelen aldaar gelegen gekadaastreerd als
met een (globale) oppervlakte van 8 a 47 ca
eigendom van

ingevolge akte verleden door Notaris

dd. 9 september 2002

bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99, par.1, 146, 1°, 147, 148, 149 en 204 van
het decreet houdende de organisatie van de Ruimtelijke Ordening dd. 18 mei
1999

hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd
met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de termijn
van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna-
vermelde handelingen, werken of wijzigingen, zoals bepaald bij artikel 99 te
hebben uitgevoerd, voortgezet of instandgehouden,

in casu :

het bouwen, het plaatsen op een grond van één of meer vaste inrichtingen
(zoals nader gedefiniëerd in artikel 99 §1 alinea 3 voormeld), het afbreken,
herbouwen, verbouwen of uitbreiden van een bestaande vaste inrichting of
bestaand bouwwerk, met uitzondering van instandhoudings- of onder-
houdswerken (zoals nader gepreciseerd in artikel 99 §1 alinea 3 voormeld)
(99, par.1, 2° Decreet Ruimtelijke Ordening),

tussen 30 juni 2003 en 1 februari 2004 te hebben uitgevoerd

namelijk : de oprichting van een gebouw met afmetingen 9,20 m x 8,15 m ingericht en gebruikt als woning, terwijl enkel een vergunning werd verleend tot de oprichting van een garage.

Gezien de stukken van het dossier.

Gelet op de behandeling dezer zaak ter openbare zitting van 7 november 2006.

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering.

Gehoord beklaagde in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door zijn raadsman Mr. loco Mr. , advocaat te

In feite

Aan beklaagde werd op 6 juni 2003 een bouwvergunning afgeleverd voor het optrekken van een tuinberging en het afbreken van de bestaande berging.

Voor de uit te voeren werken werd door beklaagde contact genomen met architect , welke het plan heeft getekend en de aanvragen heeft ingediend bij de bevoegde diensten.

Het gebouw – zoals blijkt uit de vaststellingen van de verbalisanten- werd opgetrokken overeenkomstig het goedgekeurde plan.

Volgens de eigen verklaring van beklaagde (stuk 21) zijn in het achterste gedeelte enkel binnenmuurtjes bijgezet voor afscheiding van de stookinstallatie en de wasplaats.

Uit de vaststellingen van de verbalisanten blijkt dat het gebouw is onderverdeeld in verschillende vertrekken: WC, badkamer, hal, slaapkamer, keuken, leefkamer en wordt bewoond.

Beklaagde wordt vervolgd wegens inbreuken op het decreet ruimtelijke ordening door de oprichting van een gebouw met afmetingen 1,20 m x 8,15 m ingericht en gebruikt als woning, terwijl enkel een vergunning werd verleend tot de oprichting van een garage.

In rechte

Er dient vastgesteld dat er een materiële vergissing is geslopen zowel in de afgeleverde bouwvergunning als in de dagvaarding waar dient gelezen 'tuinberging' in plaats van 'garage'.

Immers op de goedgekeurde plannen blijkt dat sprake is van een 'tuinberging' in vervanging van de af te breken berging.

Overigens laten de goedgekeurde plannen het gebruik van kwestieus gebouw als garage niet toe, vermits er bij gebrek aan noodzakelijk ingang geen mogelijkheid is om een auto binnen te rijden.

De materiële vergissing in de dagvaarding dient dan ook rechtgezet.

Beklaagde poneert in conclusies dat het gebouw werd opgetrokken conform de voorgelegde en goedgekeurde plannen.

Er werd inderdaad vastgesteld dat de afmetingen van het gebouw, de plaatsing van ramen en deur, dakhelling en gebruikte materialen overeenstemmen met de stedenbouwkundige vergunning.

Evenwel voorziet het voorgelegde plan slechts in een verdeling van de berging door één binnenmuur, waarbij slechts twee ruimten worden gecreëerd.

Uit de vaststellingen van de verbalisanten blijkt dat niet alleen 'enkele binnenmuurtjes werden bijgezet voor afscheiding van stookinstallatie en wasplaats' zoals door beklagde wordt voorgehouden, doch integendeel werd een volwaardige woning gecreëerd met sanitaire installatie, nutsvoorzieningen, keuken en verwarming.

Beklaagde betwist bovendien het hem tenlaste gelegde feit, stellende dat een aantal werkzaamheden binnen een gebouw zijn vrijgesteld van een stedenbouwkundige vergunning.

Het verweer van beklagde dat het in casu niet gaat om een vergunningsplichtige functiewijziging, een wijziging van het aantal woongelegenheden of een oplossing van een constructieprobleem, is irrelevant nu beklagde in zijn eigen verklaring (stuk 21) toegeeft dat de vergunning (zij het deels) werd genegeerd.

Overigens hanteert de overheid die de vergunning aflevert verschillende criteria voor een woning, garage of tuinberging en kan beklagde niet ernstig ontkennen dat slechts een vergunning voor een berging werd afgeleverd en niet voor een woning.

Beklaagde kan evenmin ernstig volhouden dat het vergunde gebouw slechts als tuinberging wordt gebruikt.

Het aan beklaagde tenlaste gelegde feit komt dan ook ten genoegen van recht bewezen voor.

Bij de bepaling der strafmaat in hoofde van beklaagde wordt rekening gehouden met de concrete aard en omstandigheid der feiten, doch tevens met de nog jonge leeftijd van beklaagde en zijn smetteloos strafverleden.

Wat betreft de herstellvordering

Beklaagde poneert dat de herstellvordering berust op machtsoverschrijding en kennelijk onredelijk is.

Beklaagde kan gevolgd worden in zijn redenering dat niet kan gevorderd worden dat roerende goederen (meubels) dienen verwijderd, nu geen enkele wetsbepaling voorziet dat geen meubels kunnen gestockeerd worden in een tuinberging.

Deze redenering kan evenwel niet gevolgd worden voor de niet-vergunde sanitaire installaties.

De rechtbank is dan ook van oordeel dat de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen gesteund is op objectieve motieven en gevorderd werd uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening.

De vordering is evenmin kennelijk onredelijk.

De vordering dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard.

Gezien de bepalingen van art. 162. 185. 194 van het Wetboek van Rechtspleging in Strafzaken; art. 2/2°. 38. 40. van het Strafwetboek; art. 1 van de wet van 5 maart 1952, gewijzigd bij wet van 24 december 1993; art. 91 van het K.B. d.d. 28 december 1950, gewijzigd bij K.B. d.d. 29 juli 1992 en K.B. d.d. 23 december 1993 en KB 11.12.2001; art. 2. 11. 12. 14. 31. 32. 34. 35. 36. 37 en 41 der wet van 15 juni 1935; art. 28 en 29 van de wet van 01 augustus 1985, gewijzigd bij de wet van 24 december 1993; art. 2, 3 en 4 wet van 26 juni 2000;

OM DEZE REDENEN, en bij toepassing van artikel
- 1, 2, 99par1, 146,1^o, 147, 148, 149 en 204 decr. Ruimtelijke Ordening dd.
18 mei 1999

DE RECHTBANK, vonnissende op **TEGENSPRAAK**,

Beveelt de rechtzetting van de materiële vergissing in de dagvaarding waar dient gelezen: "tuinberging" in plaats van "garage".

Veroordeelt beklaagde wegens het hem tenlaste gelegde feit tot een geldboete van **TWEEHONDERDVIJFTIG EURO**.

Zegt voor recht dat voormelde geldboete wordt verhoogd met 40 deciem en gebracht wordt op **1.250 Euro**.

Boete vervangbaar bij gebrek aan betaling binnen de wettelijke termijn door een gevangenzitting van 3 maanden.

Verwijst beklaagde tot de kosten van het proces, belopende in het geheel en tot op heden: **128,08 Euro**.

Verwijst beklaagde, ingevolge art. 1 van het Koninklijk Besluit van 29 juli 1992 (gew. K.B. 23 december 1993 en KB 11.12.2001), tot betaling van een vergoeding van **25 EURO**.

Verwijst beklaagde bovendien, bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders, tot betaling van een bedrag van **VIJFENTWINTIG EURO** verhoogd met 45 deciem en gebracht op **HONDERD ZEVENENDERTIG EURO VIJFTIG CENT**.

Rechtsdoende op de herstellvordering

Veroordeelt beklaagde overeenkomstig artikel 149 §1 DRO om binnen het jaar na het in kracht van gewijsde treden van huidig vonnis het strijdige gebruik te staken' door

- de inrichting van het gebouw als tuinberging
- het verwijderen van de sanitaire voorzieningen en keuken

Veroordeelt beklaagde tot een dwangsom van 25 Euro per dag ingeval van niet-uitvoering binnen de gestelde termijn.

Machtigt het college van burgemeester en schepenen ingeval huidig vonnis niet binnen voormelde termijn ten uitvoer wordt gebracht, daarin te voorzien op kosten van beklaagde.

Zegt dat de overheid die het vonnis uitvoert, gerechtigd is om de materialen en voorwerpen afkomstig van de afbraak, te verkopen, vervoeren en te verwijderen.

Zegt dat de overtreder die in gebreke blijft, verplicht is alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat opgesteld door de overheid die het von-

nis uitvoert, of begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter in de burgerlijke rechtbank.